

הרב שלמה יוסף זיון (ז"ל)
עורך "אנציקלופדיה תלמודית"
זקן רבני חב"ד באה"ק

גדרה של תשובה

על כל עוננותיו עד שmagu לידי דרגת בעל תשובה שאמרו עליו: במקום שביעית עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד שם. אמרתי להביא אסמכתא, ולפענ"ד היא אסמכתא יפה, לדברי כ"ק אדמ"ר שליטא מפסיק בתורה (תשא לג, יט): "ווחנוטי את אשר אחון וריחמתני את אשר ארכח" והנה המילים "את אשר אחון... את אשר ארכח" לכואורה הם קשי הבנה מה רוצה לומר בזה? ומכבר אמרתי לפרש עפ"י מה שכתב אדמ"ר הזקן באגרת התשובה (פרק יא) בפירוש הברכה והשבה "חנן המרבה לסלוח", אשר לכואורה מה שבת להקב"ה שהוא סולח והרי כל אדם שחתא לחבירו ובקש לסלוח לו חייב עפ"י דין לסלוח לו מיד ואם איינו סולח הרי הוא אכזרי, ואם בקש ממנו ג"פ ולא מחל לו שוב איינו צריך לבקש ממנו והגבונים שלא רצוי לסלוח לשאול גור עלייהם דוד שלא יבואו בקהל ה' וא"כ מה השבח להקב"ה שהוא סולח? אלא השבח הוא ש"מרבה לסלוח", כי כשחיתה איש לרעהו פעם ראשונה הוא סולח לו אבל פעם שנייה קשה מאד שימחול לו ומכל שכן פעם שלישיית ורביעית אבל הקב"ה אינו כן כי הוא מרבה לסלוח שאעפ" שיחטא עוד פעמים רבות יסלח לו כי הסליחה היא מממדתו של הקב"ה וכשם שהוא אין סוף ובלי קץ כד אין קץ וסוף למידותיו (ראה ג'כ שער ההימוד והאמונה פ"ח) וזהו "המרבה לסלוח".

ועפ"ז יתפרש "(וחנוטי) את אשר אחון (וריחמתני) את אשר ארכח" כפשטוטו: עעפ"

בשנת תש"ו התפרסמה בגליוון 'הערות התמימים ואנ"ש' שהופיע על ידי שלוחי כ"ק אדמ"ר שליטא לירושלים העתיקה הערלה מפרי עטו של הגאון החסיד הרשי זיון באחת השיחות "לקוטי שיחות" שהופיעה באותה שנה. לכבוד ספר יובל זה הננו יוספים להדפסו בתוספת העורות המערכת שפורסמו בשעתו באותו גליון.

בלקוטי שיחות אחרי ש.ג. [נדפס בלקוטי שיחות כרך טו"ב שיחה א' לפ' אחריו] סעיפים ט-י חדש כ"ק אדמ"ר שליטא חידוש גדול שיש תשובה חלקית: יהודי בא לרבי"ע ואומר: איני יכול עכשו לעשות תשובה על הכל אבל אני רוצה לעשות תשובה על דברים אחדים המעניינים עלי ביותר – הקב"ה מקבל גם תשובה זאת. ומפרש בה המשנה האחרונה של מסכת יומא "מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל", אשר, לכואורה, המלים "את הטמאים" מיותרות, די היה לומר "מה המקוה מטהר אף הקב"ה מטהר וכו'". אלא הכוונה שמטהר אפילו כشنשאים אוח"כ טמאים כמו שאמרו במשנה ספ"ג דברכות "זב שראה קרי וכו' צריכין טבילה" אליו' שהטבילה אינה מועילה אלא לקרי בלבד, ועודין נשארת עליו תומאת זיבת, כך "המקוה מטהר את הטמאים" שנשארה עליהם תומאה אחרת.

והנה בנוגע לתשובה זהו חידוש גדול שאעפ' שעושה תשובה רק על דברים אחדים שמעייקים עליו ביותר ועל שאר החטאים אינם עושים תשובה כלל בכל זאת הקב"ה מקבל תשובה חזאת. ואח"כ "מצואה גוררת מצואה" וסוף סוף יבוא גם לידי תשובה גמורה

שעשה"ת מתחילהם ברא"ה אבל הקב"ה הלא יודע שעתידים ישראל לחטוא בכל זאת "באשר הוא שם" מכיוון שעכשו ישראל עושים תשובה – הוא מקבל את תשובתם. ולכן קורין פרשת הגור ברא"ה "באשר הוא שם". אלא שકצת קשה לע"ז מלשוני הרמב"ם הלו' תשובה פ"ב ה"ב. יע"ש.

וזהו "וחנותי את אשר אחונן וריחמתי את אשר ארוחם" – שיצטרך לחונן אותו עוד פעם ועוד פעמי ובכלל זאת "וחנותי... וריחמתי". ובדבורי ל"ק אדרמור' שליט"א יומתך זה ביותר: בשעה שעושה תשובה חיליקת הרי האדם בעצמו אומר שעדיין צריך לחונן ורוחם אותו עוד פעמי כי בשעת התשובה גופא הוא אומר מפורש בעצמו שעדיין לא עשה תשובה על הכל ויצטרך לעשות תשובה עוד פעם ובכלל זאת "וחנותי את אשר אחונן (בעתיד) וריחמתי את אשר ארוחם".

שאצטריך לחונן ורוחם ("אחונן... ארוחם" לשון עתיד) ולסלוח עוד פעם ועוד פעם עד אין סוף בכל זאת "וחנותי... וריחמתי".

ויש להביא ראייה לזה מהగראי שהיו מלאכי השרת מקטרגים ואומרם: רבונו של עולם, מי שעתידי להמית בניך בצמא אתה מעלה לו באך? והוא משיבם: עכשו מה הוא, צדיק או רשע? אמרו לו: צדיק. אמר להם: לפי מעשיו של עכשו אני דנו. וזהו באשר הוא שם (רשי) וירא כא, יז וכלה במדרשיהם). שמצו נראה ברור שאעפ' שלעתידי יחטא בחטאיהם רעים אבל אין דין את האדם אלא "באשר הוא שם", באותו שעה.

ואמרתי בזה טעם נוספת לזה שקורין פרשת הגור ברא"ה מה עניין הפרשה לר"ה – אלא שברא"ה עומדים כל העולם בדרגה של תשובה כי עעפ' שאסור להזכיר חטא ועון ברא"ה מ"מ לר"ה הוא ראש וראשון לעשרות ימי תשובה

1) ¹ לבארה אין שם ראייה שכשועשים תשובה גלווי וידוע לפני הקב"ה שאחר כרייחטאו – שהקב"ה מוחל. וממה נפרש: אם סברה פשוטה וחאית היא – איצץ ראייה: ואם דבר זה צריך ראייה – הרי בסיפור רישמעאל היה "צרייך" באותה שעה ולא הוצרך לתשובה ולכפרה (שתוי דעות בוה במדרשים אם מפני שלא חטא או מפני שלא היה בן כי שאינו ראוי לעונשין עעפ' שחטא). ראה תורה שלמה לירא שם, וש"ג).

2) ² חיל: ומה היא התשובה... ויעיר עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם. שמו מה שמע שהתשובה היא דока כשהקב"ה מעד עליו שלא ישוב בו' משא"כ כשגולוי וידוע לפני הקב"ה שיחזור ויחטא.

הנה הכספי משנה והלחם משנה שם פירשו (לא שהקב"ה יעד עליו קו' ב"א) שהוא לוקח את הקב"ה לעד שייעיד עליו וכוריו והיינו שהחולתו תקיפה כל כר שהו מעיד עליו את הקב"ה קו' ועפי'ז איט קsha כל כר מהרמב"ם על המבוואר בפנים כי יתכן שאעפ' שבשעת התשובה החולתו תקיפה אח"כ נחלשת וכו'.

ולכן דיק הגרשי (שליט"א) [ויל] בלשונו והדגיש יוק'ק... מלשון הרמב"ם" שמילשון הרמב"ם לא משמע כפירוש הכספי ולהלחיים. וראה גיבס' דברי ירמי (מאתר' ירמי אביד ורבבי ואוהעל בנו של מחבר ספר שער תורה (תקיעא – תרלי"ד) – נפסק לראשונה בשנת תרל"ה) על הרמב"ם שם שכחוב שאין פירושם מתיישב בלשון הרמב"ם. ואכמיל.

אבל: במקור דברי הרמב"ם שצורך להעיר עליו יודע תעלומות ביאר הגרשי (שליט"א) [ויל] שיל שהוא מהגמרה יומא פו, ב: תיר עבירות שהחוודה עליהן יהוכיפ זה לא יתודה עליהן יהוכיב אחר ואם שנה בהן – צריך להחוודות יהוכיב אחר. ע"כ. ולכאורה איט מובן: אם שנה בהן – דל עבירות שקורות יהוכיב מהכה, וצריך להחוודות מחמת העבירות שאחר יהוכיב ואיכ' Mai קמיל לצריך להחוודות יהוכיב אחר?

וכן קsha בבים (ל, ב ואילך): החזירה (לבמה דאבדה) וברחה החזירה וברחה אפי' ארבעה וחמשה פעמים – חייב להחזירה שנאמר השב תשיבם. ולכאורה למה צריך ריבוי מיוחד דל

אבדה ראשונה מהכא וחיב להחזרה מחמת האבדה דעכשו?

עוד יותר קשה בחולין (פז, א) דאיתא שם במשנה: בסחו (לדם) ונתגלה – פטור מලכטוט. ובגמ': ... מי שנא מהשבת אבירה דאמר מה השב אפילו מאה פעמים, אל: התר לא כתיב מיעטה וכסהו. עכ"ל. ולכארה מהו הדמיון בין כיסוי הדם לבין השבת אבירה (שלכן מקשה ומתרץ רק שישנו המיעוט דוכסהו): בהשבת אבידה הרי גם לולא האבדה הראשונה חיב להшиб מחמת האבידה דעכשו משא"כ בכיסוי הדם שאין כאן חיוב חדש הרי ייל שם בסחו פעם אחת – שוב איינו חיב?

ויל בכ"ז: כשהחזרה וברחה, החיוב להшиб איינו חיוב חדש מחמת שנאבדה עכשו כי"א הוא המשך חיוב ההשבה של האבידה הראשונה כי (הכתוב השב תשיבם מלמדנו ש) מכין שהחזרה מחמת החיוב הראשון באופן שאח"כ ברוחה שוב אין זו השבה וחיב לחזור ולהשובה אפילו מאה פעמים.

ונפקים: א. בבימכו, ב: אמר רבא... נטלה לפני יושע ע"מ להחזרה ולאחר ירוש נחנן לנחלה – עובר משום השב תשיבם המתין לה עד שנתייאשו הבעליים קודם שמצוה בפעם השנייה הרי אם והוא המשך האבדה הראשונה – עובר משום השב תשיבם ואם זהוי אבידה חרשה – איתו עובר אלא משום לא תוכל להתעלם בלבד. ב. וכן ואינה לפि בבחורו, שמוטר לו להתעלם (כ"מ, א) אבל אם ייכישה, חייבי (להחזרה הוואיל והתחליל רשי) (שם, ב). שאמ הוא המשך אבידה הראשונה – חייב להחזרה, משא"כ אם היא אבידה חרשה. והכתוב מלמדנו שזהו המשך האבידה הראשונה. ועפייו מובן ג"כ מה שבחולין ממנה השבת אבידה לכיסוי הדם כי גם בהשבת אבידה החיב הוא על ההשבה הראשונה כמו בכיסוי הדם כי סלקה ועתך שאם כיסה באופן שאח"כ נתגלה אייזי כיסוי הראש מלכתהילה. וצריך מיעוט מיוחד למלוחור שפטור מלוחור לכסות. ועפיו מבואר ג"כ ביוםאי, שאם שנה בחטא נמעא שלמכת הילה לא הייתה תשובה שלימה, ולכן ציריך לחזור ולהתודות על החטא העבר ביו"כ אחר, כי לא היה ידו על החטא הקודס וידוי כרבבי.

ויל שמכאן ראייה גROLAH לדעת הרמב"ם.

המערכת

ווראה עוד ספר יין מלכותי (קהילת תשמ"ח) כרך א עמ' 83 (וש"ט ואילך).